

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
sídlem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 29. 7. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“ či

„magistrát“), ze dne 4. 3. 2020, č. j. X, číslo dokumentu X.

2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla X registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití předmětného vozidla byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne X, minimálně v době od X hod. do X hod., v X, v ulici X na souřadnicích GPS X, naproti domu č. p. X, na vyhrazeném parkovišti označeném modrou čarou, se nezjištěný řidič s výše označeným vozidlem z nedbalosti neřídil dopravní značkou IP 12 (Vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou: pro držitele platné parkovací karty vydané SML), když vozidlo nebylo žádným způsobem označeno, a došlo tak k porušení § 4 písm. c), § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, a toto jednání má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Městskou policií Liberec byl magistrátu dne 22. 5. 2019 oznámen shora popsáný přestupek neznámého řidiče vozidla X RZ X. K oznámení přestupku městská policie připojila fotodokumentaci uvedeného vozidla, dopravního značení vyhrazeného parkoviště pro držitele platné parkovací karty vydané SML a výřez mapy (situační plán) zachycující polohu vozidla prostřednictvím GPS souřadnic.
5. Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce. Ten byl proto výzvou ze dne 28. 5. 2019 vyzván k zaplacení určené částky za přestupek provozovatele vozidla a současně byl poučen o tom, že může označit řidiče vozidla, který se popsáného přestupkového jednání s vozidlem dopustil. Žalobce následně sdělil, že předmětné vozidlo je pronajato společnosti X, proto se má správní orgán I. stupně obrátit na ni. Žalobce rovněž uvedl, že dle sdělení řidiče vozidla, jehož totožnost však nesdělil, k přestupku nedošlo, neboť vozidlo bylo označeno.
6. Správní orgán I. stupně se výzvou ze dne 9. 9. 2019 obrátil na společnost X, od níž žádal sdělení skutečností potřebných pro určení totožnosti řidiče. Tato společnost řidiče neidentifikovala, když s odkazem na tvrzenou neochotu správního orgánu k poskytnutí informací uvedla pouze několik jmen osob, které snad mohly vozidlo řídit. Správní orgán I. stupně požádal výzvou ze dne 17. 9. 2019 o bližší identifikaci označených osob prostřednictvím jejich data narození a trvalého bydliště, současně správní orgán zaslal uvedené společnosti oznámení o přestupku včetně dostupné fotodokumentace a mapky. Společnost X reagovala dne 23. 9. 2019 žádostí o prodloužení lhůty k vyjádření o 30 dnů od podání žádosti a stížností proti neposkytnutí informací, o níž dne 11. 10. 2019 rozhodl Krajský úřad Libereckého kraje, který potvrdil postup magistrátu. Více již společnost X.

s magistrátem nekomunikovala.

7. Dne 29. 10. 2019 správní orgán I. stupně usnesením odložil věc přestupku neznámého řidiče s odůvodněním, že ani výše popsáním procesním postupem nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se

o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dne 30. 10. 2019 vydal magistrát příkaz, kterým žalobce uznal odpovědným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Žalobce proti příkazu podal odpor, který nebyl nijak odůvodněn. V navazující fázi řízení se žalobce nejprve omluvil z prvního stanoveného termínu ústního jednání a současně sdělil, že jinak než smluvním ujednáním nemohl zajistit, aby řidiči nájemce vozidla respektovali předpisy. Dle jeho znalosti k přestupku nedošlo, ten měl být navíc řešen s řidičem vozidla.

8. Věc byla projednána bez přítomnosti žalobce při ústním jednání dne 22. 1. 2020, v jehož rámci magistrát provedl dokazování dosud obstaraným spisovým materiálem. Dne 4. 3. 2020 vydal magistrát rozhodnutí ve věci, jímž uznal žalobce vinným z uvedeného přestupku. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že první podmínka § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, a sice že se jednalo o neoprávněné zastavení a stání, byla splněna a toto jednání bylo řádně písemně a fotograficky zdokumentováno. Předmětné nerespektování pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, současně nemělo porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích za následek dopravní nehodu. Komunikací s žalobcem ani s označeným nájemcem, za něž na veškeré výzvy odpovídal X, nebyl zjištěn řidič vozidla. Magistrát proto dospěl k závěru, že byly splněny podmínky objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek.
9. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 20. 3. 2020 blanketní odvolání, a to přímo ke Krajskému úřadu Libereckého kraje, který odvolání usnesením ze dne 26. 3. 2020 postoupil magistrátu, jakožto správnímu orgánu I. stupně. Ten žalobce výzvou ze dne 7. 4. 2020 požádal o doplnění blanketního odvolání v pětidenní lhůtě, načež žalobce dne 9. 4. 2020 požádal o prodloužení lhůty nejméně o 20 dnů. Dne 14. 4. 2020 žalobce žalovanému doručil doplnění odvolání, načež byl dne 20. 4. 2020 magistrátem vyrozuměn o předložení věci žalovanému odvolacímu orgánu. Písemností ze dne 27. 4. 2020 vyjádřil žalobce nespokojenost s vyřízením jeho žádosti o prodloužení lhůty a namítl podjatost úřední osoby X.
10. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 7. 2020 žalovaný žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí magistrátu potvrdil. K námitce žalobce vysvětlil, že odvolání se dle § 86 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Z toho důvodu bylo odvolání původně podané přímo u žalovaného nejprve postoupeno prvostupňovému orgánu. Provozovatel vozidla nese odpovědnost za vozidlo, které provozuje, i v případě, kdy jej neřídí, pokud není zjištěn pachatel přestupku. Žalovaný zdůraznil, že samotný přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu není předmětem řízení o přestupku provozovatele vozidla. Jednání řidiče vozidla nicméně vykazuje znaky tohoto přestupku, neboť nebyla respektována dopravní značka IP 12, čímž byla ohrožena organizace dopravy v místě a

zájmy těch, kteří splnili podmínky pro parkování v místě. Jednání řidiče zároveň nemělo za následek dopravní nehodu. Žalobce porušil svou povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, za přestupek odpovídá a magistrát mu v souladu s § 125f odst. 3 (*zjevně míněn odst. 4, jak je uvedeno i ve výroku napadeného rozhodnutí – pozn. soudu*) a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložil pokutu na spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí.

11. K námitce podjatosti úředních osob u správního orgánu I. stupně žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 3 As 217/2019-50, a ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013-30, a uvedl, že námitka nebyla uplatněna včas a nebyly ani uvedeny skutečnosti zakládající pochybnosti o nepodjatosti úředních osob. K žalobcově žádosti o prodloužení lhůty k podání odvolání žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 As 46/2015-43, a uvedl, že žalobce své odvolání doplnil. Správní orgán I. stupně učinil

nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku, žalobce v tomto směru konkrétní údaje nesdělil. Sdělení pouhého okruhu možných řidičů přitom nebylo postačující, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 21/2011-52.

II. Žaloba

12. Žalobce ve včasné žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, bylo založeno na nepřípadně použité právní větě Nejvyššího správního soudu. Žalobce uvedl, kdo měl vozidlo v rozhodné době ve své dispoziční sféře, neboť identifikoval právnickou osobu, která jako nájemce vozidla svěřuje vozidlo stanovenému okruhu svých zaměstnanců, a navrhl, aby správní orgán vedl řízení přímo s nájemcem vozidla. Vydaný příkaz považoval žalobce spíše nežli za správní akt za opožděnou repliku studentky jednatele žalobce, proto reagoval námitkou pochybností o nepodjatosti. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí opomenul skutečnost, že nájemce vozidla poskytuje služby podle zvláštního zákona, a obě společnosti jednají zcela samostatně, lhotejmo, kdo je jednatelem. Správnímu orgánu nic nebránilo, aby sankci stanovil nájemci vozidla. Žalovaný opomenul posoudit námitky žalobce v tom smyslu, že pronajímateli uložil pod smluvní pokutou povinnost zajistit respektování dopravních předpisů. Správní orgán stanovil vlastníku vozidla nesplnitelnou povinnost. O námitce podjatosti úředních osob podřízených X ze dne 9. 4. 2020 mělo být rozhodnuto samostatným usnesením, což se nestalo. Pochybnosti o nepodjatosti úředních osob mohou poskytnout vysvětlení skutečných důvodů postupu správního orgánu prvního stupně a žalovaného.
13. Žalobce dále namítl, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nevydali rozhodnutí o žádosti žalobce o prodloužení lhůty k doplnění odvolání ze dne 9. 4. 2020. Pouhé vyrozumění ze dne 20. 4. 2020 nelze akceptovat pro nedostatek formy. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí bez předchozího rozhodnutí o popsání žádosti i bez vyrozumění žalobce, že již další doplnění odvolání nežádá. Právní věta rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 21/2011-52, kterou žalovaný použil, na zde posuzovanou věc nedopadá, když žalobce obratem k první výzvě správního orgánu identifikoval nájemce

vozidla a domáhal se toho, aby řízení bylo vedeno s tímto nájemcem. Nadto žalobce uvedl možný okruh řidičů. Žalobce nemohl být pod sankcí nucen k tomu, aby konkrétně zjišťoval či sděloval, která fyzická osoba jako zaměstnanec nájemce řídila vozidlo v okamžiku přestupku, který se navíc podle tvrzení pracovníků nájemce nestal. Vozidlo bylo používáno nájemcem při úkonu zastupování ve správním řízení podle zvláštního zákona. Bylo na nájemci vozidla, aby se podle zákonných i profesních předpisů platných pro svou činnost rozhodl, zda uhradí sankci nebo sdělí správnímu orgánu jméno konkrétního řidiče a připustí tak, že řidič může ve svém přestupkovém řízení případně uvádět identifikaci klienta a další skutečnosti. Do těchto věcí žalobci nepříslušelo zasahovat, věc příslušela k rozhodnutí daňovému poradci nájemce, který byl za dohled nad zákonností daného úkonu nájemce realizovaného s využitím vozidla odpovědný. Šlo o rozhodnutí, zda má být riskováno prolomení mlčenlivosti, nebo zda zaplatit sankci, i pokud se přestupek nestal.

III. Vyjádření žalovaného

14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
16. K projednání věci nařídil soud ústní jednání na den 15. 12. 2020. K němu se dostavil pouze žalovaný, žalobce bez omluvy nikoli, přestože právě žalobce na nařízení jednání trval. Soud tedy věc při tomto jednání projednal bez přítomnosti žalobce v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. Žalovaný setrval na svém stanovisku o nedůvodnosti žaloby. S odkazem na správní judikaturu uvedl, že žalobce se nemohl své odpovědnosti provozovatele vozidla zprostit poukazem na to, že vozidlo pronajal. Provádění dokazování navrhováno nebylo, ani soud neměl s ohledem na povahu věci a žalobních námitek potřebu dokazování provádět.
17. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
18. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
19. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na

pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

20. V daném případě magistrát věc přestupku neznámého řidiče vozidla odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky a dále vedl řízení proti žalobci, jakožto provozovateli vozidla. Tento postup žalovaný aproboval a rovněž krajský soud jej považuje za souladný se zákonem. Námitka žalobce, že vozidlo pronajal jinému subjektu, pročez mělo být řízení vedeno s nájemcem vozidla, který měl být případně ve správním řízení postižen, se mýjí s platnou právní úpravou. Nebyl-li jednoznačně zjištěn řidič vozidla, předpokládá zákon o silničním provozu postup proti jedinému konkrétně stanovenému subjektu, jímž je provozovatel vozidla. Provozovatelem předmětného vozidla je bezpochyby žalobce, jak plyne z ve správním spise založeného výpisu z registru vozidel. Ani žalobce ostatně tuto skutečnost nespороval. Případný postup správních orgánů proti nájemci vozidla, který není provozovatelem vozidla a jakožto právnická osoba není zjevně ani oním řidičem, jenž porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích, je tedy pouhou konstrukcí žalobce nemající oporu v zákoně o silničním provozu.
21. Pokud jde o proces zjišťování totožnosti řidiče, považuje soud postup jednatele žalobce za účelový. Z několika podání žalobce ve správním řízení v podstatě plyne, že žalobce totožnost řidiče zná, neboť ví, že k žádnému přestupku nedošlo. Žalobce přesto totožnost řidiče nesdělil a správní orgán I. stupně pouze odkázal na nájemce vozidla. Rovněž od tohoto nájemce se magistrát pokoušel získat konkrétní informace umožňující ztotožnění řidiče, nicméně bez úspěchu. V tomto směru lze na danou situaci přiměřeně vztáhnout žalovaným citovaný závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 21/2011-52, neboť k vedení přestupkového řízení proti řidiči vozidla nestačí znát pouhý okruh pravděpodobných řidičů.
22. Nájemce vozidla v řešené věci nicméně sdělil pouhý okruh možných řidičů, navíc bez jejich bližší identifikace. Dále sice žádal o prodloužení lhůty k bližšímu vyjádření, ani po uplynutí jím

žádaného časového úseku však neuvedl ničeho, co by vedlo k jednoznačnému ztotožnění řidiče vozidla. Magistrát proto nepochybil, pokud za takové situace odložil věc přestupku řidiče a soustředil se dále na vedení správního řízení proti provozovateli vozidla. Celou situaci pouze dokresluje skutečnost, že jak provozovatel, tak nájemce předmětného vozidla mají totožného jednatele, který za obě společnosti ve správním řízení jednal. Žalobce se nemýlí, pokud uvádí, že se právně jedná o dva samostatné subjekty, nicméně nelze věřit tomu, že zde snad existovala jakási komunikační bariéra mezi těmito subjekty, která by žalobci bránila zjistit a sdělit totožnost řidiče. Bylo ostatně právem žalobce totožnost řidiče nesdělil, v takovém případě však musel žalobce počítat s vedením řízení proti němu, jako provozovateli vozidla. Existenci zákonných liberačních důvodů dle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu žalobce ani netvrdil.
23. Povinnost provozovatele vozidla dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není nesplnitelná. Nejde o povinnost stanovenou žalobci správními orgány, nýbrž plynoucí přímo ze zákonné úpravy, která nadto prošla testem ústavnosti, neboť byla přezkoumána

Ústavním soudem (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Žalobci nic nebrání, aby případné smluvní sankční ujednání s nájemcem vozidla, pokud existuje, soukromoprávní cestou uplatnil. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, jaká je právní úprava přestupku provozovatele vozidla a že na jejím základě je postupováno proti žalobci, který je, na rozdíl od nájemce, tímto provozovatelem.

24. Pokud jde o odkaz žalobce na to, že nájemce vozidla, tedy společnost X, X. vykonává činnost podle zvláštního zákona, vozidlo bylo použito při úkonu zastupování ve správním řízení a hrozí prolomení mlčenlivosti, je i tato námitka nedůvodná. Již bylo vysvětleno, že proti nájemci vozidla řízení vedeno nebylo a vedeno být nemohlo, navíc je v řešené věci nepodstatné, za jakým účelem řidič předmětné vozidlo použil. Ve spise je zdokumentováno, že došlo k porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, tato skutečnost je pro věc podstatná a žalobce ji v žalobě ani nezpochybnil.
25. K dalším námitkám procesní povahy soud uvádí, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně neuplatnil námitku podjatosti jakékoli úřední osoby. Obecné námitky v tomto směru byly žalobcem vzneseny až po vydání prvostupňového rozhodnutí, tedy v odvolacím řízení. Soud se ztotožňuje s posouzením žalovaného, že za takové situace nebylo namístě o námitkách rozhodovat samostatným usnesením podle § 14 správního řádu, ale k jejich vypořádání mělo dojít v rámci napadeného rozhodnutí, neboť šlo v podstatě o odvolací námitky.
26. Nejvyšší správní soud k tomu např. v rozsudku ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 As 134/2011-200, uvedl: *„Ač s tím stěžovatel nesouhlasí, je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že i na recentní úpravu správního řízení lze uplatnit dosavadní judikaturu, která stojí na názoru, že má-li mít rozhodnutí o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen, smysl, musí předcházet rozhodnutí o věci samé; rozhodovat o této otázce dodatečně zákon samostatně zpětně neumožňuje (viz například rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 8. 1998, sp. zn. 29 Ca 200/96, in Soudní judikatura, sv. 4, ročník 1999, s. 106, dostupné v ASPI). Opačný přístup by postrádal logiku, neboť smyslem institutu námitky podjatosti je vyloučit možnost, aby se na výkonu pravomoci správního orgánu bezprostředně podílely osoby, u nichž lze důvodně pochybovat o jejich nepodjatosti; jelikož jde o institut správního řízení, je zřejmé, že směřuje k tomu, aby případná podjatost takových osob neatakovala účel správního řízení, kterým je vydání rozhodnutí (§ 9 správního řádu). Jestliže tedy účelu správního řízení bylo (byť zatím pouze nepravomocně) dosaženo, je pojmově vyloučeno, dovolávat se ex post aktivace mechanismu, který má jeho zatížení tímto těžkým deficitem bránit. O námitce podjatosti pracovníků orgánu prvního stupně, uplatněné stěžovatelem až po vydání prvostupňového rozhodnutí, tedy již nebylo možné rozhodnout v režimu § 14 správního řádu.“*
27. Námitky navíc zcela postrádaly adekvátní odůvodnění. Jediná konkrétní skutečnost byla žalobcem vyřčena k osobě T. R., v jejímž případě mělo být důvodem podjatosti její studium na Metropolitní univerzitě Praha, na jejímž libereckém pracovišti jednatel žalobce vykonával učitelskou činnost. I tato námitka je však obecná, neplyne z ní ani to, že by snad jednatel žalobce tuto úřední osobu přímo učil nebo znal, nadto by ani vztah učitele a studentky na téže škole bez dalšího nevyklučoval úřední osobu z rozhodování věci. Žalobce v žalobě o konkrétním pochybení této úřední osoby hovoří pouze v souvislosti s vydaným příkazem. Ten jednak není předmětem přezkumu krajského soudu, jednak z něj plyne, že

byl vyhotoven zcela jinou úřední osobou, nežli T. R. Krajský soud uzavírá, že postup správních orgánů ve správním řízení shledal souladným se zákonem a nezavdávajícím pochybnosti o nepodjatém přístupu úředních osob.

28. Rovněž námitku, že nebylo formálně správně rozhodnuto o žalobcově žádosti o prodloužení lhůty k doplnění odvolání, shledal soud nedůvodnou. Po podání blanketního odvolání a výzvě k jeho doplnění požádal žalobce dne 9. 4. 2020 o prodloužení původně k doplnění odvolání stanovené lhůty, a to o 20 dnů. Odvolání však dne 14. 4. 2020 skutečně doplnil, spis byl předložen žalovanému, jenž vydal napadené rozhodnutí až dne 29. 7. 2020. Po celou dobu běžícího odvolacího řízení žalobci nic nebránilo své odvolání dále doplnit. Žalobce však ani v žalobě neuvádí, co dalšího hodlal uvést a jak byl postupem správních orgánů reálně zkrácen na veřejných subjektivních právech.
29. Jeho námitka je tak ryze formálního charakteru, kdy na podkladě jeho žádosti o prodloužení lhůty nebylo vydáno usnesení ve věci tohoto prodloužení, což je pravda. Žalobce byl pouze dne 20. 4. 2020 vyrozuměn správním orgánem I. stupně, že na doplnění odvolání vyčkáváno nebude a spis je předkládán žalovanému. S ohledem na výše popsání však byla lhůta fakticky prodloužena, žalobce nadto doplnění odvolání podal a žalovaný se s v něm uvedenými námitkami vypořádal. Nedošlo tedy k tomu, že by žalovaný před uplynutím žalobcem požadované prodloužené lhůty překvapivě vydal rozhodnutí, a žalobci by tak bylo zabráněno odvolání dále doplnit. Pouhá absence usnesení ve věci prodloužení lhůty nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Lhůta byla fakticky prodloužena, což je procesní postup správní judikaturou aprobovaný, jak to plyne např. z žalobcem přílehlavě citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 As 46/2015-43. Žalovaný pak nebyl povinen před vydáním napadeného rozhodnutí vyrozumívát žalobce o tom, že již další doplnění odvolání nežadá.

V. Závěr a náklady řízení

30. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. prosince 2020

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce